

Astăzi, Duminică, 8 Septembrie, 2024

(†) Nașterea Maicii Domnului

Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci

Galateni 6

¹¹ Vedeți cu ce litere mari v'am scris eu, cu mâna mea¹.

¹² Câți vor să fie binevăzuți în trup², aceia vă silesc să vă tăiați împrejur, numai ca să nu fie ei prigonți pentru crucea lui Hristos.

¹³ Fiindcă nici ei înșiși, cei care se taie împrejur, nu păzesc legea, ci vor ca voi să vă tăiați împrejur pentru ca să se laude ei în trupul vostru.

¹⁴ Dar mie să nu-mi fie a mă lăuda decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine și eu pentru lume.

¹⁵ Că în Hristos Iisus nici tăierea împrejur este ceva, nici netăierea împrejur, ci făptura cea nouă.

¹⁶ Și toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta, pace și milă asupra lor și asupra Israelului lui Dumnezeu!

¹⁷ De acum înainte nimeni să nu-mi mai facă supărare; căci eu în trupul meu port semnele Dom-

¹ Pavel obișnuia să-și încheie scrisorile cu mâna proprie. Literele mari, apăstate, aveau menirea de a sublinia pasajele mai importante.

² = Să se remarce pe ei înșiși după criteriile exterioare (nu după cele duhovnicești).

nului Iisus³.

¹⁸ Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru, fraților! Amin.

Filipeni 2

⁵ Aveți în voi gândirea aceasta, care era și în Hristos Iisus:⁴

⁶ Cel ce dintru'nceput fiind⁵ în chipul⁶ lui Dumnezeu a socotit că a fi El întocmai cu Dumnezeu nu e o prădare⁷,

⁷ dar S'a golit pe Sine⁸ luând chip

³ = Urmele rănilor primite de dragul lui Iisus, suprema pecete a identității lui Pavel

⁴ Versetele următoare (6-11) alcătuiesc un adevărat imn, de o mare densitate terminologică și dogmatică.

⁵ Verbul *ypárho* e mult mai mult decât obișnuitul auxiliar (a fi); el e construit pe ideea de existență originară, substanțială și perpetuă, ceea ce exclude ideea de temporalitate, inconsistență sau alterare.

⁶ Pavel nu folosește cuvântul în sensul tehnic al filosofiei grecești (image plastică, formă exterioară), ci în sensul de natură, fire, condiție, esență; mai precis, chip care traduce esența.

⁷ Faptul că Dumnezeu-Fiul este și Se consideră pe Sine egal și consubstanțial cu Tatăl nu înseamnă cătuși de puțin că Tatăl a fost deposedat de propria Sa dumnezeire („Lumină din Lumină”).

⁸ Verbul *kenóo* = a goli, a deșerta, a evacua, a pustii, a aneantiza, a reduce la nimic, implică substantivul *kénosis* = kenoză, cuvânt fundamental în limbajul

de rob, devenind asemenea oamenilor și la înfățișare aflându-Se ca un om;

8 S'a smerit pe Sine făcându-Se ascultător până la moarte – și încă moarte de cruce!

9 Pentru aceea, și Dumnezeu L-a preainălțat și I-a dăruit Lui nume care-i mai presus de orice nume,

10 pentru ca'ntru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pământești și al celor dedesubt,

11 și să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu-Tatăl.

ortodox al teologiei Întrupării. Kenoza nu afectează unirea ipostatică a Fiului cu Tatăl; ea exprimă doar faptul că, pe durata Întrupării Sale, Fiul renunță la prerogativa de a-Și manifesta în afară dumnezeiasca Sa slavă (cu excepția momentului intim al schimbării la față), acceptând o „degradare” treptată (Dumnezeu-om-rob-răstignit), de bunăvoie supunându-Se Tatălui (în text, „pe Sine” e mai mult decât un pronume reflexiv; termenul sugerează voluntariatul). „A se goli pe Sine” (de slavă) pentru a Se smeri în chipul și condiția robului mai înseamnă că dumnezeiasca strălucire a Fiului nu este un veșmânt pe dinafară, care să poată fi îmbrăcat sau dezbrăcat la nevoie sau după voie, ci un dat interior al Ființei divine (vezi 2 Co 4, 6 și nota).

Ioan 3

13 Nimeni nu s'a suit la cer, decât Cel Care S'a pogorât din cer, Fiul Omului, Cel ce este în cer.

14 Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să Se înalțe Fiul Omului,

15 pentru ca tot cel ce crede într'Însul să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

16 Că într'atât a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, pentru ca tot cel ce crede într'Însul să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

17 Că Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci pentru ca lumea să se mântuiască printr'Însul.

Luca 10

38 Și pe când mergeau ei, El a intrat într'un sat; iar o femeie cu numele Marta L-a primit în casa ei.

39 Și ea avea o soră ce se chema Maria, care, așezându-se la picioarele Domnului, Îi asculta cuvântul.

40 Iar Marta se silea cu multă slujire și, apropiindu-se, a zis: „Doamne, oare nu socotești că sora mea m'a lăsat să slujesc singură? Spune-i deci să mă ajute”.

41 Și răspunzând Domnul, i-a zis:

„Marto, Marto, te’ngrijești și pentru multe te silești,

42 ci un lucru trebuie; că Maria partea cea bună și-a ales-o, care nu i se va lua”.

Luca 11

27 Și a fost că pe când spunea El acestea, o femeie din mulțime, ridicându-și glasul, I-a zis: „Fericit este pântecul care Te-a purtat și pieptul la care ai supt!”

28 Iar El a zis: „Într’adevăr, fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc⁹”.¹⁰

⁹ Iisus confirmă aserțiunea femeii și o generalizează, extinzând-o asupra tuturor celor ce, asemenea și după modelul maicii Sale, ascultă și îndeplinesc voia lui Dumnezeu („Fie mie după cuvântul tău”, Lc 1, 38).

¹⁰ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Tâlcuire

Duminica dinaintea de înălțarea Sfintei Cruci [Gal. 6, 11-18; In. 3, 13-17].

„După cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să fie înălțat Fiul

Omului, ca tot cel ce crede în el să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” Credința în Fiul lui Dumnezeu, Care cu trupul S-a răstignit pentru noi, este puterea lui Dumnezeu spre mântuire, izvorul viu al năzuințelor și stărilor duhovnicești dătătoare de viață, receptacolul harului atotcuprinzător al Sfântului Duh, care rămâne pururea în inimă, și al cercetărilor tainice care sunt trimise de sus la bună vreme, în ceasul nevoii. Credința cuprinde convingerile ce atrag bunăvoirea lui Dumnezeu și puterea de sus. Acestea două împreună aduc stăpânirea vieții veșnice. Câtă vreme această viață este păstrată în întregime, creștinul e de nebiruit, fiindcă, lipindu-se de Domnul, este un singur duh cu El; iar pe Domnul nimic nu Îl poate birui. Dar atunci, de ce cad creștinii? Din pricina slăbirii credinței. Slăbesc convingerile creștinești, slăbește și energia duhovnicească. Pe măsură ce are loc această slăbire, harul

este silit să părăsească inima, iar imboldurile rele înalță capul. Când apare prilejul, omul înclină spre acestea din urmă, și gata căderea. Priveghează și păzește credința în întreaga ei întocmire și n-ai să cazi! De aceea zice Sfântul Ioan că cel născut din Dumnezeu nu păcătuiește.¹¹

¹¹ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an.*